

med patienterne om. Men der er nogle barrierer.

Til sidst vil jeg sige noget om ændringsforslaget fra Dansk Folkeparti, som har været en af de helt store sejre. Man kan jo nærmest blive helt fortvivlet over, at det skal kaldes en sejr, at vi har fået justitsministeren til at indsætte en bestemmelse om revision af loven. Ministeren ville kun lave en redegørelse, som det fremgår af beretningen, men vi har nu fået indsat en revisionsbestemmelse, som desværre først bliver aktuel år 2005-06. Men sådan er livet, og det må man leve med, så derfor undlader vi at stemme for ændringsforslaget.

Men vi vil også hele tiden her fra talerstolen gøre justitsministeren opmærksom på og minde ministeren om, at dengang vi fik den tidligere justitsminister til at lave en undersøgelse, tog det et par år, før ministeriet fandt ud af, at man vistnok lige skulle igennem Registertilsynet og mange andre steder for at få tilladelse til overhovedet at få de oplysninger, som er absolut nødvendige, for at man kan få en kvalitativ undersøgelse, som inddrager såvel pårørende som brugere. Derfor forventer jeg, at ministeren også her fra talerstolen siger, at noget af det første, man vil gøre, naturligvis er at gå i gang med at få de nødvendige oplysninger og de nødvendige tilladelser, så der ikke bliver nogen diskussion om, at man på grund af tekniske og administrative problemer må trække undersøgelsen. Vi skal nemlig have undersøgelsen færdig i god tid, inden lovforslaget skal revideres.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det er jo ikke uventet, at argumentet mod at indskrænke den gruppe, som kan blive tvunget til at få udleveret oplysninger og blive tvunget til at undergive sig en koordinationsplan, er: Jamen vi vil da ikke gøre sådan noget på de psykiatriske afdelinger, for de handler jo til bedste for patienterne. Det tror jeg gerne de gør, selvfølgelig gør de det.

Men alligevel har også patienter nogle rettigheder, og der tages netop højde for, at der er brode kar i ethvert system. Jeg forstår ikke fru Anne Baastrup, og jeg forstår ikke, at SF, som ellers plejer at slå så meget på menneskerettighederne, pludselig åbner for alle sluser, så alle oplysninger og forhold af enhver art, dybt personlig art, rent personlig art kan videregives til alle mulige myndigheder m.fl., som der oven i købet står i loven.

Der kan stå nok så meget i nogle vedtægter osv., hvordan det burde være. Men det, der er vigtigt for mig, er, at patienterne som udgangspunkt kan tage loven i hånden og spørge: Hvorfor i alverden skal jeg finde mig i det? Sådan står der ikke i loven. Og jeg kan ikke se, hvordan fru Anne Baastrup vil kunne garantere, at patienterne har den ret, at de ikke bliver tvunget til at underkaste sig en koordinationsplan, medmindre det er nødvendigt.

Jeg er også, som jeg sagde før, helt enig i, at vi skal tage vare på og hånd om og har en medmenneskelig forpligtelse til at sikre, at alvorligt psykisk syge ikke glider ud i en selvdestruktiv tilværelse efter deres hospitalsophold. Men fordi vi nu skal tage hånd om et lille antal – 1000 patienter måske – er der jo ingen grund til, at vi vedtager et lovforslag, som giver mulighed for, at man kan foretage denne tvangskordinationsplansudskrivning over for alle indlagt på psykiatriske afdelinger.

Første næstformand (Birte Weiss):

Taletiden ved korte bemærkninger er 1 minut, og så er det fru Anne Baastrup.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er træls, at fru Tove Fergo ikke har siddet i Retsudvalget og deltaget i lige præcis de dele af diskussionerne, men det er der ikke noget at gøre ved.

Sagen er den, at vi for det første har øvet os meget i at sige, at koordinationsplaner er tilbud, tilbud, tilbud, tilbud. De kan ikke tvinges ned over patienterne, nej! Det næste er en udskrivningsaftale, og en sådan aftale kan man ikke indgå, medmindre der er to parter, nemlig patienten og overlægen. Sådan er det, det står i udvalgsbetænkningen, og det står optrykt som dele af de svar, vi har fået.

Det kan godt være, fru Tove Fergo fastholder, at fru Tove Fergos opfattelse af lovgivningen og de øvrige bemærkninger er den rigtige. Men fru Tove Fergo har ikke ret. En koordinationsplan er et tilbud, man kan ikke tvinge en patient, og det, fru Tove Fergos ændringsforslag rent faktisk går ud på – sådan som jeg kan læse teksten – er, at man skal kunne tvangsudskrive mennesker, der i virkeligheden burde tvangstilbageholdes, og der er det, jeg ikke forstår. Vi har ikke norske tilstande her i Danmark endnu. Det kan godt være, det er det, vi skal